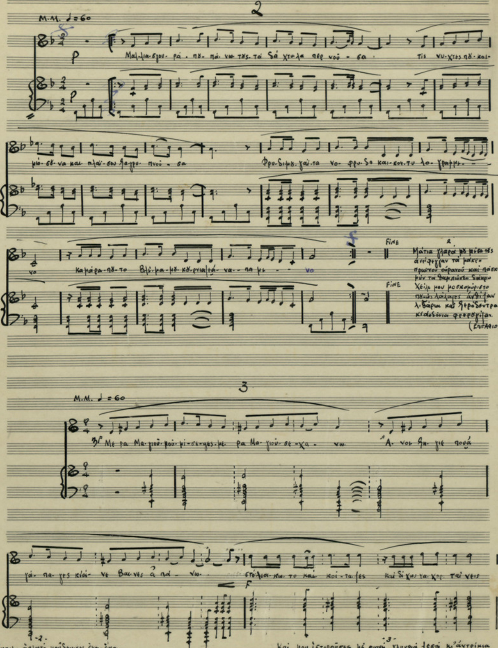

2

Μάτια γλαρά μέ μέσα της
αντίφεγγαν τά μάκρη
πρωινού ουρανού και πάσκιζα
μέν τά θαμπώσει δάκρυ
Χείλι μου μοσκομύριστο
πού ως λάλαγες άνθιζαν
λ. βάρια καί ζερόδεντρα
κιδαδόνια φτερούγιζαν.
(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καί μέ τό δάκτυλο άπλωτό μού δειχνες ένα-ένα
τά όσα γλυκά, τά όσα καλά κι άγνά καί βοδισμένα
Καί μού δειχνει ή θάλασσα νά φέγγει πέρα λαίδι
και τά δεντρά καί τά βουνά στό γαλανό μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καί μου ίστορούσες μέ φωνή γλυκειά ζεστή κι άντρίκια
τόσα όσα μήτε τού γιαλού δέ φτάνουν τά χαλίκια
Καί μούλεγες, γιέ, πώς άλ'αυτά τά ώραία θάναι δικά μας
και τώρα έσβηστης κι έσβησε τό φέγγος κι ή φωτιά μας.